

eiere og Eiendomsbesiddere paa den anden Side. Til denne Betragtning er jeg kommen ved at sammenholde § 1 i Udcastet med § 5, Posterne 1, 2 og 5. Er denne Anskuelse rigtig, hvad jeg troer, vil det dog vise sig at være meget heldigt, om man igjennem Loven udtrykkelig tilkjendegab, at det ikke alene var Uenigheden mellem dem, der befare Veien paa den ene Side, som Udcastet tilsigtede at hæve, men ogsaa Uenigheden mellem Vedtagerne i Veien og Lods-eierne af de tilstødende Eiendomme. Det var en af mine Indvendinger mod Loven. — Den anden Indvending, som jeg har at gøre derimod, er den, at Lovudcastet gaaer ud fra, at Forstanderskabet i det Hele taget har det i sin Magt at behandle disse Sager; det skal kunne indblande sig i reent private Sager, og afgive Kjendelser deri; herom henvises til §§ 1 og 3 i Lovudcastet. Det at lade Forstanderskaberne være en kjendende Part og paa den Maade lade dem kunne indblande sig i reent private Sager, troer jeg ganske vist, vil skabe Sogneforstanderskabernes Stilling betydelig, og jeg troer ikke, at det vil gavne Sagen i sin Heelhed. Det vil, som jeg har udtalt i Betænkningen, vistnok undertiden indtræffe, at Sogneforstanderskaberne ikke ville kunne affige Kjendelsen paa den Maade, at den kan foretages for Landvæsencommissionen, og er det Tilfældet, hvad min praktiske Erfaring synes bestemt at have godtgjort, at det kan finde Sted paa flere Steder — jeg vil ikke sige, at det er almindeligt, men det kan finde Sted — troer jeg, at man af den Grund, naar der ellers ikke opnaaes noget derved, helst maatte lade det være. Der er en anden Grund, som for mig kunde have ikke saa lidt Betydning. Spørgsmaalet er, hvad nytter den Kjendelse af Sogneforstanderskabet til, naar den dog ikke afholder fra at indaakte Sagen for Landvæsencommissionen. Ja; her maa jeg tilstaae, at da man gjennem Mæglingen veed, hvorledes Kjendelsen vil blive, har en saadan ingen Værdi, thi det er en ligefrem Sag, at, vil man ikke forliges efter Mægling, forliges man heller ikke efter Kjendelse. Jeg troer derimod paa den anden Side, at det vil gjøre meget stor Skade at indblande Sogneforstanderskaberne paa den Maade i reent private Sager, som

efter Sogneforstanderskabernes nuværende Sammenfætning og efter hele deres Diemed aldeles ikke vedrøre dem, thi man vil forværre deres Stilling i Sognet. Jeg har lagt Mærke til, at der rundt omkring paa Landet opstaaer ikke saa Uenigheder mellem Sogneforstanderskaberne paa den ene Side og Beboerne paa den anden Side. Det kan være med Rette, at man klager over Sogneforstanderskaberne, og det kan ogsaa være med Urette, det skal jeg ikke indlade mig paa, og det er ikke det, som det kommer an paa, men indblander man dem her, vil man forøge Anledningen til at være misfornøiet med Sogneforstanderskaberne og forværre deres Stilling ligeoverfor Beboerne, og da jeg i det Hele taget ikke troer, at der opnaaes noget Nyttigt derved, vil jeg anbefale, at man holder sig til det, som er godt ved Forslaget, det er nemlig Drettelsen af en Mæglingsautoritet paa Stedet. Det er det sande Gode, som findes i Lovudcastet. Indskrænker man det altsaa dertil, at Sogneforstanderskaberne staae frem som den mæglende Part og kun som kjendende Autoritet i det Tilfælde, at Parterne begjære denne Kjendelse og erklære forud, at de ville acquiescere ved denne Kjendelse, tør jeg dristig paastaae, at man har opnaaet alt det, som i Realiteten er nødvendigt, hvortil det paa den anden Side vil fjerne de Ulemper, som det ganske vist, det holder jeg mig fuldkommen overbeviist om, vil medføre. Lovudcastet synes mig uklart. Jeg skal henvisse til § 5, Post 2. Det hedder der, at naar Sagen behandles for Communalbestyrelsen, da skal der, hvad enten Sagen afgjøres ved Forlig eller ved Kjendelse, deri udtrykkelig ansøres Veiens Begrændsning, hvad Endepunkter og Bredde angaaer, forsaavidt dertil findes Anledning. Men hvorledes er det muligt, at Sogneforstanderskaberne kunne affige sliq Kjendelse? Gaaer Veien over andre Folks Eiendomme, er det ganske klart, at saa ville Sogneforstanderskaberne paa ingen Maade kunne affige nogen Kjendelse over, hvor lang eller hvor bred den Veie skal være. Det ligger her klart for, synes mig, at denne Kjendelse er indskrænket til de enkelte Tilfælde, at de Vedkommende have Raadighed over Arealet, som de benytte til Veie. Denne Raadighed kan man vinde i enkelte Tilfælde. Man kan have